

[Gustav Pedersen.]

heder, ikke saa lige lader sig ændre. Paa den anden Side har jeg forstaaet baade af den højtærede Finansministers Forelæggelsestale og af de Bemærkninger, der er gjort af de forskellige Partiers Ordførere, at ikke alle Paragrafferne er tabu, og derfor henstiller jeg, at man tager de Spørgsmaal, jeg her har nævnt, op til Behandling, naar man kommer i Udvalget.

Der er en Række andre Enkeltheder, som jeg gerne vilde have taget med, men da Tiden er udløbet, skal jeg i denne Omgang nøjes med disse Bemærkninger, idet jeg altsaa regner med, at der i Udvalget bliver Plads for en Del af de Enkeltheder, der ogsaa kunde være Grund til at komme ind paa.

Horn: Der er flere Ting i det foreliggende Lovforslag, som forekommer en lidt umotiveret, naar man sammenligner de forskellige Lønsatser med de Kaar og de Krav, der stilles i det praktiske Liv. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder, men jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om et rent principielt Forhold, hvor jeg mener Kommissionen har taget alvorligt fejl. Det drejer sig om Afdeling 17 i Lovforslaget, som vedrører Fængselsvæsenet, der tidligere har været placeret paa lige Linie med de to andre Ætater inden for Justitsvæsenet, nemlig Ordens- og Domsmagten, men nu er bragt ned i et lidt lavere Plan. Jeg skal afstaa fra at komme ind paa en Vurdering af de enkelte Lønsatsers absolutte Størrelse, som er angivet her, idet der jo i Udvalget vil blive Lejlighed til at tage Stilling til dem.

Jeg vil gerne pege paa den principielle Fejl, man har begaaet ved at placere Fængselsvæsenet paa en saadan Maade, at de fortvivlede Forhold, der allerede bestaar, forværres, saa at det bliver umuligt at faa kvalificerede Folk, saaledes som der allerede er store Vanskeligheder med at faa kvalificerede Folk til Fængselsarbejdet i Dag. Men det er ikke alene et Spørgsmaal om at faa Personale. Det er tillige et Spørgsmaal om at kunne opfylde Forudsætningerne for selve Straffeloven. De to Ting maa hænge meget nøje sammen, hvis Straffelovens Virkning skal være den, man i sin Tid har tilsigtet. Straffeloven af 1931 forudsætter en høj Kvalitet af Fængselspersonalet, lige fra Direktøren ned til Opsynsbetjentene. Lønplaceringen maa derfor ogsaa have en nøje Forbindelse med de Forudsætninger, der er nedlagt i Straffelovens Krav om Kvalifikationer hos det Personale, som virker paa disse Arbejdspladser.

Af Lovforslaget og af Betænkningen faar man nærmest det Indtryk, at Fængselsvæsenet er blevet bedømt med det forrige Aarhundredes Øjne, da man klarede Bevogtningen med tilfældige Mennesker, ofte Folk, som var kommet til kort paa det almindelige Arbejdsmarked. Men efter den nye Straffelov, hvor det forebyggende og det oprettende Moment er selve det grundlæggende i vor Straffelov, kan man ikke klare Fængselsgerningen med en Mand, der gaar rundt, med et stort Nøgleknippe og en Pistol eller en Stav i Lommen. Det er ikke Meningen og har ikke været Hensigten med Straffeloven, som den nu er. Den forudsætter med dens mange forskellige Straffearter, at Personalet fra øverst til nederst er af en egen Kvalitet med stor pædagogisk og psykologisk Sans og en vis Modenhed, en Modenhed, som ikke giver Betingelser for at have en Aspirantordning. Man kan ikke sætte en Mand paa 19 eller 20 Aar til at være Fængselsmand. Det ved de, der har noget praktisk Kendskab til Tingene; det lader sig ikke gøre. Derfor er det allerede af den Grund en Urimelighed, at Fængselsvæsenets Folk ikke faar en anden Placering, end Tilfældet er.

De Krav, som stilles til Fængselsvæsenets Folk — jeg tænker navnlig paa dem, der arbejder i Ungdomsfængslerne, eller dem, der nu skal behandle de saakaldte Landssvigere —, er af en særlig Karakter. Der stilles særlige Krav til disse Folk, som det er paapeget af norske Fængselsfolk og Jurister, og saaledes som det ogsaa er paapeget af en af vore fremragende Jurister, Professor Hurwitz, og af andre her i Landet. Skal de Krav opfyldes, som er nedlagt i Straffeloven, maa man placere Fængselsvæsenets Arbejde paa en ganske anden Maade, end det her er Tilfældet. Vi ofrer normalt omkring 25 Mill. Kr. aarligt paa hele Straffeomraadet, og vi skal nu med de nye Forhold, der er kommet, yderligere ofre mindst 25 Mill. Kr. Vi har gode Strafferammer, Strafferammer, som andre Lande har lært af, men vi har ikke og vil heller ikke efter dette Lovforslag skabe Mulighed for, at Livet inden for disse Rammer bliver af den Beskaffenhed, som vi roser os af, og som Straffeloven forudsætter.

Det er min Overbevisning efter Aars Iagttagelse, at der her sker noget forkert, at man sparer paa Skillingen og lader Daleren rulle. Hvis det Udtryk har nogen Mening, har det det i hvert Fald i dette bestemte Forhold, og hvis den højtærede Finansminister og hans Departementschef, som jo i høj Grad har Andel i dette Lov-